

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/98/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620010629
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7620010629.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Zuzany Homzovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. februára 2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 12.7.2022, sp. zn. 2T/112/2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému A. B., nar. X.X.XXXX C. D., trvale bytom E. F. C., G. A. H. I. XXXX/XX u k l a d á podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 160,- (stošesťdesiat) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ukladá náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 2. novembra 2016 v čase okolo 16.00 h., v E. F. C., C. B. F. G. A. H. I. XXXX/XX, po predchádzajúcom slovnom konflikte, fyzicky napadol A. J., nar. X.X.XXXX tak, že ho v obývacej izbe udrel päťou do oblasti nosa v dôsledku čoho A. J. spadol na zem na koberec a opakovane ho päťami udrel do oblastí hlavy a následne ešte na chodbe bytu do A. J. sotil oboma rukami, v dôsledku čoho tento opäť spadol na zem, pričom A. J. spôsobil pomliaždenie okolo-očnicových oblastí, resp. tváre s pomliaždením očných gúľ, odreniny čela a nosa a zlomeninu nosových kostí s primeranou dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej sedem dní.

Za to okresný súd uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu mu podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť poškodeným A. J., nar. X.X.XXXX C. D., trvale bytom E. F. C., K. I. X škodu vo výške 1.589,40 EUR z titulu bolestného a C. L. M., N., pobočka D., E. O. X, D., IČO: XX XXX XXX škodu vo výške 131,32 EUR z titulu vynaložených liečebných nákladov.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodeného A. J., nar. X.X.XXXX v Kežmarku, trvale bytom E. F. C., K. I. X na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a to tak proti výroku o vine, treste a náhrade škody, ktoré prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil tým, že súd nepostupoval dôsledne v zmysle zásad trestného konania ustanovených v § 2 ods. 10, ods. 11 a ods. 12 Tr. por. a neriadil sa dôsledne jednou zo základných zásad trestného konania a to „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného.

Je nepochybné, že od samého počiatku vo veci vznikali rozpory, a to nielen vo výpovediach poškodeného vo vzťahu k nemu, ale aj v samotných výpovediach poškodeného, počínajúc samotným trestným oznámením. Svoju výpoveď nijakým spôsobom nezmenil a v konečnom dôsledku pravdivosť a vierohodnosť jeho výpovede bola potvrdená nielen výpoveďami svedkov, ale aj znaleckým dokazovaním.

V dôsledku toho súd pristúpil k úprave skutku oproti obžalobe a to tak, že svojím konaním mal spôsobiť poškodenému len pomliaždenie okolo-očnicových oblastí, resp. tváre s pomliaždením očných gúľ, odreniny čela a nosa, zlomeninu nosových kostí s primeranou dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej 7 dní, a mal tak spáchať prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., teda úmyselný trestný čin. Súd sa teda oproti obžalobe po vykonanom znaleckom dokazovaní nestotožnil s tým, aby spôsobil poškodenému poranenie krčnej chrbtice, otras mozgu ľahkého stupňa, pretože pre takéto závery absentujú záznamy v lekárskejších správach, čo musel súd vyhodnotiť podľa zásady v pochybnostiach v prospech obvineného. Súd však v skutku ponechal tzv. zlomeninu nosa, a to aj napriek vyjadreniu znalca na otázku sudkyne pre znalca na hlavnom pojednávaní dňa 12.05.2022, či takéto zranenie môže vzniknúť aj pádom na konferenčný stolík alebo nejaký predmet, kedy znalec odpovedal, že takéto možnosť tu je. Znalecký ústav v zastúpení K. K., M. tým vyvrátil predchádzajúce tvrdenia znalcov, ktorí tvrdili, že by takéto zranenie nemohlo vzniknúť pádom na konferenčný stolík.

Dal do pozornosti odvolacieho súdu, že skutok sa mal stať dňa 02.11.2016 a už dňa 15.11.2016 bolo predložené odborné vyjadrenie K. J. P., ktoré je súčasťou spisu, a ktoré bolo aj oboznamované, v ktorom je uvedené, že neurológom diagnostikovaný otras mozgu podľa jasne definovaných diagnostických pravidiel nebol naplnený, pretože poškodený A. J. podľa lekárskejších záznamov po úraze zjavne v bezvedomí nebol, na úraz nemal a nemá amnéziu a nebol ani dezorientovaný. Toto tvrdenie vo svojom odbornom vyjadrení uviedol znalec po preštudovaní všetkých anamnestických výpovedí a už vtedy tvrdil, že je to skutočnosť a fakt.

V súvislosti so zranením podvrtnutia krčnej chrbtice vyslovil K. P. závažné pochybnosti, pretože v správe pri prvotnom lekárskom vyšetrení na urgentnom príjme Nemocnice s poliklinikou Spišská Nová Ves o bolesti krčnej chrbtice nebola uvedená ani zmienka. Rovnako K. P. uviedol vo svojom vyjadrení, že A. J. dňa 02.11.2016 neutrpel prasklinu prednej steny pravej čelustnej dutiny, prasklinu jarmovo-čelustného komplexu vľavo, a ani prasklinu prednej steny pravej čelovej dutiny. Toto odborné vyjadrenie je úplne v súlade so znaleckým dokazovaním znaleckého ústavu, ktoré prezentoval na hlavnom pojednávaní znalec K. K., M., z ktorého znaleckého posudku pri rozhodovaní vychádzal súd a zmenil skutok tak, ako je to uvedené v rozsudku.

Pretože znalecké posudky K. K. Q. a K. J. R., S. sú v zásadnom rozpore s prvým odborným vyjadrením K. P., ako aj so znaleckým posudkom znaleckého ústavu, navrhol súdu vypočutie týchto znalcov, pretože vznikli pochybnosti o mechanizme zranenia, keď znalecký ústav potvrdil, že zranenia, ktoré boli vyššie popísané, mohli vzniknúť aj pádom poškodeného na konferenčný stolík. Jednoznačne sa to preto týka aj zlomeniny nosa, ktorá podľa znaleckého ústavu ani vôbec nemusela vzniknúť a mohla byť aj staršieho dáta.

Súčasťou spisu a oboznamovania je aj zápisnica o výsluchu poškodeného A. J. zo dňa 21.11.2016, ktorý po oboznámení sa s odborným vyjadrením K. P. uviedol, že k tomuto vyjadreniu nemá výhrady, a že bol obmedzovaný v obvyklom spôsobe života po dobu 5 dní a to kvôli

zhoršenému spánku a bolesti hlavy, ale tieto problémy potom aj ustúpili. Zároveň uviedol, že aj keď býval sám, všetky činnosti v domácnosti a všetky bežné činnosti spojené s hygienou a podobne, po celú dobu vykonával sám. Nebol odkázaný na pomoc inej osoby, a ak by bolo trestné stíhanie podmienené jeho súhlasom, tak uviedol, že tento súhlas nedáva. Poškodený považoval tento konflikt za uzatvorený a uviedol, že nechce, aby bol v tejto trestnej veci ďalej vyšetrovaný. Nevie, prečo následne poškodený predkladal dodatočne fotografie o svojich zraneniach spolu so sťažnosťou na prokuratúru, ktoré zranenia nevedno kedy, a za akých okolností vznikli, a ani to, kedy boli uvedené fotografie vyhotovené a kým. Tieto fotografie namietali počas celého konania, pretože ich nie je možné použiť ako dôkaz.

To, že došlo ku zmene výpovede u poškodeného bolo zapríčinené tým, že sa na polícii domáhal, aby samotný poškodený bol trestne stíhaný pre porušenie domovej slobody, keď ho poškodený bezdôvodne v jeho byte napadol, čo vyjadril aj v zápisnici o trestnom oznámení. Túto zápisnicu žiadali oboznámiť ako listinný dôkaz. Z tejto zápisnice vyplýva, že poškodený sa do bytu vrátil, aby mu povedal, že sa nevie postarať o rodinu a chcel mu dať výchovnú facku, ku ktorej však nedošlo, lebo ho mal ako prvý udrieť. Pravda je však taká, ako to od počiatku uvádza, že poškodený sa na neho zahnal tak, že úder jeho ruky smeroval do jeho tváre. Úderu sa vyhol a poškodený stratil rovnováhu a padol tvárou na konferenčný stolík. Vzhľadom na to, že keď poškodený po tomto páde vstal, a ako nepríčetný pokračoval v útoku, udrel ho a spacifikoval ho až na chodbe bytu, kedy sa poškodený akoby spamätal zo svojho amoku, a vtedy prišla aj svedkyňa D. J.. V tejto súvislosti žiadali vypočuť svedkov a to dcéru poškodeného D. C., ktorá bola poškodeným 2x napadnutá pred dňom 02.11.2016 a ďalších, ktorých vypočutie súd odmietol.

Z vyššie uvedeného je nepochybné, ako aj z dokazovania v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, že skutok sa nestal tak, ako ho popisoval poškodený, a že poškodený neutrpel zranenia, ako boli uvedené v obžalobe, a ako aj neskôr v napadnutom rozsudku súdu, ako aj skutočnosť, že to bol práve poškodený, ktorý vstúpil do jeho bytu v úmysle ho napadnúť, čo aj učinil, a len sa bránil jeho útoku.

V tejto súvislosti teda nie je zrejmé, na základe čoho súd vyhodnotil za pravdivé tvrdenia poškodeného, najmä ak poškodený podľa znaleckého dokazovania je voči nemu negatívne nastavený, čo môže viesť k zveličovaniu jeho konania zo strany poškodeného. Navyiac, poškodený zmenil svoju výpoveď už aj v tom, že najskôr tvrdil, že vošiel do bytu, aby mu dal výchovnú facku, ktorú neskôr, aj pred súdom, vydával za facku morálnu. V súvislosti s tým však súd naopak jeho výpoveď, že konal v sebaobrane, vyhodnotil ako nevierohodnú, teda aj nepravdivú o priebehu skutku a jeho obranu vyhodnotil, v prípade, že by to bola sebaobrana, ako obranu neprimeranú. Z dokazovania je však nepochybné, že to bol práve poškodený, ktorý z jemu neznámych dôvodov vošiel do bytu, aby na neho zaútočil, čo aj urobil a po celý čas, najmä po páde na konferenčný stolík, sa choval ako nepríčetný, zúrivý a to až do chvíle, pokiaľ neprišla jeho manželka. Preto nevie, ako mohol súd dospieť k záveru, že v jeho prípade sa jednalo o „odplatu“.

V tejto súvislosti poukázal aj na skutočnosť, ktorá je uvedená aj v napadnutom rozsudku na strane 15, že súd vypustil zo skutku oproti obžalobe popis o tom, že poškodeného kopal, šliapol mu na ľavé koleno, nakoľko tieto tvrdenia poškodeného neboli v konaní podporené žiadnym dôkazom. Ak teda v jednej časti súd poškodenému vo výpovedi uveril a v inej časti poškodenému neuveril, nie je možné výpoveď poškodeného považovať za vierohodnú. Naopak, vzhľadom na vykonané dôkazy a znalecké dokazovanie bolo potvrdené, že celá udalosť sa mohla odohrať a odohrala sa tak, ako to popísal vo svojej výpovedi.

Pre trestný čin podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a pre naplnenie znakov tohto trestného činu je potrebný úmysel ublížiť inému na zdraví. Za situácie, keď poškodený vošiel do jeho bytu v úmysle vykonať násilie proti nemu a pritom sa správal ako nepríčetný, nie je možné vyhodnotiť jeho konanie, najmä ak ide u poškodeného o úraz ľahký, že nenaplnil znaky nutnej obrany, pretože ide o akúsi „odplatu“ tak, ako to vyhodnotil súd.

Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby sám vo veci rozhodol tak, že ho spod obžaloby oslobodí, pretože skutok nie je trestným činom.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj

správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané príhľadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného A. J., svedkýň D. J., A. B., výsluchom znalcov a prečítaním ďalších listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, na základe ktorých uznal obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Svoj záver o vine obžalovaného oprel predovšetkým o výpoveď poškodeného A. J., ktorý potvrdil, že sa vrátil do bytu za obžalovaným povedať mu, že sa nevie postarať o rodinu a uviedol, že na to obžalovaný vyskočil spoza stola a začal ho biť hlava nehlava. Päšťou ho udieral do tváre, po údere do nosa spadol na zem, kde ho udieral rukami a kopal do neho a ešte mu dupol na koleno. Dvihla ho D. J. a išli do chodby, pričom obžalovaný vybehol a znovu ho sotil, spadol na zem, kde do neho kopal. Manželka s dcérou ho odsunuli do obývačky, ďalej o znalecký posudok znaleckého ústavu a výpoveď znalca K. K. týkajúci sa spôsobených zranení a mechanizme ich vzniku. Podstatným zistením a znaleckým tvrdením bolo to, že poranenie očných gúľ, teda pomliaždenie okolo-očnicových oblastí resp. tváre s pomliaždením očných gúľ nemohlo vzniknúť takým spôsobom ako to prezentoval obžalovaný, teda fackami, či pritlačením poškodeného o zem. Ako znalec uviedol, očné gule boli kontaktované s najväčšou pravdepodobnosťou päšťou, pretože takéto zranenie nespôsobí úder fackou, tak ako ani mykanie hlavou poškodeným na hrubom koberci, pretože tento mechanizmus nezodpovedá biomechanickým možnostiam a tiež biokulárny hematóm nevznikne ani samovoľným pádom na nejakú podložku. Práve spôsob, aký popísal poškodený, teda opakované údery päšťou do oblastí tváre spôsobujú takéto zranenie. Čiže minimálne v tomto bola vyvrátená obrana obžalovaného v tom, že z jeho strany došlo iba k cca štyrom fackám a dvakrát pritlačil poškodeného na zem. Tam išlo o priame tupé násilie do oblasti oboch očí a potvrdila sa resp. bola objektivizovaná časť výpovede poškodeného. Tiež u odrenín na čele a nose znalec uviedol ako možný mechanizmus ich vzniku pôsobenie priameho násillia na dané oblasti. Aj keď pripustil možnosť ich vzniku pádom napr. tvárou na koberec, okresný súd poukázal na popis obžalovaným, ktorý uviedol, že poškodený nie spadol, ale on ho položil na zem.

Aj keď ďalej obžalovaný poukazoval, že poškodený sa mykal a trhal hlavou, okresný súd uviedol, že je veľmi nepravdepodobné, aby došlo u poškodeného k odreninám čela a nosa, pretože obžalovaný popísal, že v chodbe ležal poškodený na chrbte a v obývačke tiež najprv uviedol, že ho lakťom pritlačil cez hrudník na koberec, teda poškodený logicky musel byť na chrbte, aj keď na výslovnú otázku ako ležal poškodený na zemi uviedol, že na boku. Je tak zrejmé, že keď poškodený mal byť pritláčaný za hrudník a ležať na chrbte, logicky odreniny na čele a nose mu nevznikli trením o koberec, a teda aj mechanizmus tohto zranenia zodpovedá výpovedi poškodeného. Preto aj ohľadne zlomeniny nosa, ktorú znalec podrobne vysvetlil, prečo ju objektivizovali ako čerstvé zranenie v súvislosti s incidentom zo dňa 2.11.2016 a pri možnosti mechanizmu jej vzniku samovoľným pádom na konferenčný stolík, ale aj úderom päšťou do nosa poškodeného, sa okresný súd stotožnil s tvrdením poškodeného o tom, že dostal úder do nosa od obžalovaného, po ktorom spadol. Okresný súd sa stotožnil s týmto tvrdením preto, lebo ako vyplýva aj u iných zranení, je zrejmé, že popisoval fyzický útok pravdivejšie ako obžalovaný. Tiež sa vyjadril, že po tomto údere sa mu spustila krv z nosa, pričom znalec uviedol, že krvácanie z nosa býva bezprostredne potom, čo dôjde k pôsobeniu násillia na nos.

Čo sa týka samotných zranení poškodeného okresný súd pri ich objektivizovaní vychádzal samozrejme zo znaleckého dokazovania, ktoré považoval za objektívne, komplexné a presvedčivé. Znalec uviedol, že podkladom pre ustálenie spôsobených zranení bola najmä zdravotná dokumentácia a posúdenie CT vyšetrenia, ako aj spisový materiál. Oproti obžalobe sa však okresný súd nestotožnil s tým, aby obžalovaný spôsobil poškodenému poranenia krčnej chrbtice, o ktorom sa aj znalecký ústav vyjadril, že ho nie je možné jednoznačne potvrdiť ani vylúčiť vzhľadom na to, že nebolo bližšie popísané. Preto v zmysle pochybností v prospech obžalovaného nemohol súd pri pochybnostiach o možnom takomto zranení konštatovať jeho vznik v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného. K tomu istému záveru dospel okresný súd aj v súvislosti s ustálením zranenia - otrasu mozgu ľahkého stupňa. Ako vyplývalo zo znaleckého dokazovania, predmetné poranenie bolo diagnostikované úrazovým chirurgom a neurológom, preto uviedli, že ho nemožno vylúčiť a zo subjektívnych príznakov bola poškodeným uvádzaná bolesť hlavy. Zároveň znalec aj keď podrobne rozobral symptómy, ktoré objektivizujú toto poranenie, skonštatoval, že nie je možné túto diagnózu jednoznačne vylúčiť, pretože zdravotná dokumentácia o tom otrase mozgu hovorí. Okresný súd však vzhľadom k tomu, že poškodený zo

subjektívnych symptómov otrasu mozgu, ktorých je mnoho, uvádzal v postate iba bolesť hlavy a žiadny iný symptóm, ktorý by túto diagnózu potvrdzoval, pričom bolesť hlavy sama osebe mohla mať súvis aj so zlomeninou nosa, či pomliaždeninami okolo-očnicových oblastí, resp. tváre s pomliaždením očných gúľ, mal za to, že nemožno túto diagnózu potvrdiť a verifikovať ako následok protiprávneho konania obžalovaného a je tu istá miera pochybnosti, či k otrasu mozgu ľahkého stupňa došlo. Preto aj toto zranenie nepočítal do skutkovej vety.

Zo skutku oproti obžalobe vypustil popis o tom, že obžalovaný poškodeného kopal, šliapol mu na ľavé koleno, nakoľko tieto tvrdenia poškodeného neboli v konaní podporené žiadnym dôkazom.

Obžalovaný teda po subjektívnej aj objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože inému úmyselne ublížil na zdraví. Uvedeného konania sa dopustil tak, že dňa 2.11.2016 v byte na ulici A. H. I. XXXX/XX, po predchádzajúcom slovnom konflikte, fyzicky napadol A. J. úderom pästou do oblasti nosa, v dôsledku čoho A. J. spadol na zem, opakovane ho päšťami udrel do oblasti hlavy, v dôsledku čoho mu spôsobil pomliaždenie okolo-očnicových oblastí, resp. tváre s pomliaždením očných gúľ, odreniny čela a nosa a zlomeninu nosových kostí s primeranou dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej sedem dní. Podľa znaleckého skúmania totiž už samotné pomliaždenie očných gúľ s masívnym opuchom viečok samo osebe zakladalo obmedzenie v obvyklom spôsobe života, ale aj dĺžku práceneschopnosti a liečby nad hranicou sedem dní. Podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

Oproti obžalobe okresný súd nekvalifikoval konanie obžalovaného ako konanie spáchané na osobe vyššieho veku, aj keď poškodený A. J. sa formálne považuje pre účely trestného konania za osobu vyššieho veku. Okresný súd však nemal preukázané, aby protiprávne konanie obžalovaného bolo spojené s jeho vyšším vekom. Ku trestnému činu došlo pre slovný konflikt, ktorý vyvolal poškodený v byte obžalovaného, bez zistenia, aby tak konal obžalovaný v súvislosti s vekom poškodeného. Aj čo sa týka popisu skutku v obžalobe znak skutkovej podstaty - spáchanie prečinu na chránenej osobe - osobe vyššieho veku bol vyjadrený iba prostredníctvom uvedenia dátumu narodenia poškodeného a nijako inak nevyplývalo, aby spáchanie trestného činu obžalovaným bolo z jeho hľadiska subjektívne ovplyvnené vekom poškodeného.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku (čo možno usúdiť z podaného odvolania), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j., že ich hodnotil na základe

vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992).

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím okresného súdu vo vzťahu k výroku o uložení treste.

Je potrebné uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ trikrát súdne trestaný. Jedná sa o odsúdenia z roku 1982, 1988 a posledne bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 26.6.2018, sp. zn. 4T/39/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7.2.2019, sp. zn. 4T/39/2016 pre zločin podľa § 221 ods. 1,3 Tr. zák. k trestu odňatia slobody podmienene na 3 roky so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 8.2.2020 s probačným dohľadom, v ktorej sa osvedčil a hľadá sa neho akoby nebol odsúdený.

Pri ukladaní trestu odvolací súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a na okolnosti prípadu, odvolací súd má za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného postačí aj uloženie peňažného trestu, a preto obžalovanému po zrušení výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu uložil peňažný trest vo výmere 160,- EUR a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu ustanovil náhrady trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorý trest považoval za primeraný a dostačujúci, ktorý splní účel trestu sledovaný individuálnou i generálnou prevenciou. Inak napadnutý rozsudok zostal nezmenený.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.